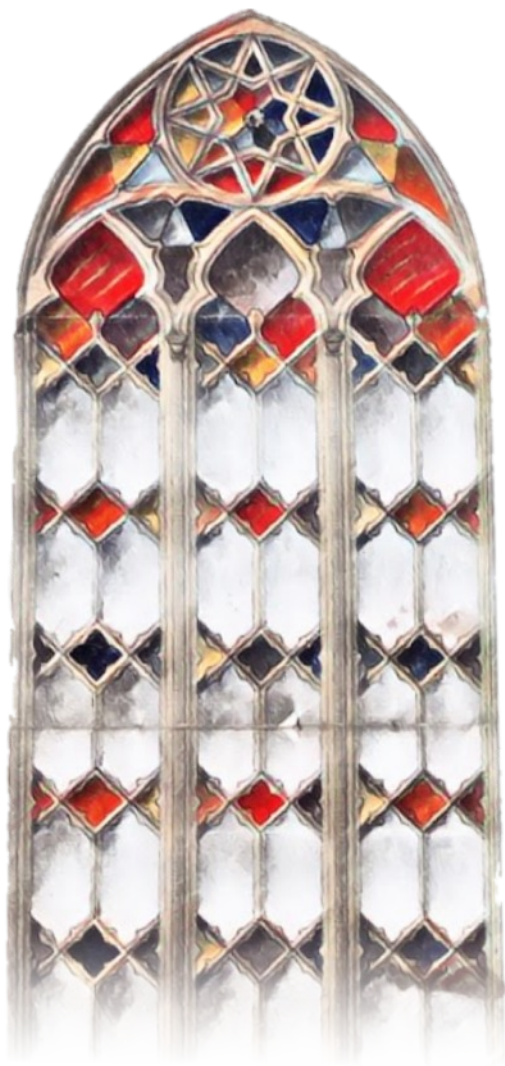

RUDOLF OKRUTSKÝ

ALEBO

ZROD PÚCHOVSKÉHO CHRÁMU

Hospodine, v tento deň prepamätný
meno Tvoje velebíme,
s obeťou chvál, vďaky činenia
k trónu Tvojmu sa blížime.
Ó, prijmi vďačnú srdc našich obeť,
vyslyš modlitieb skrúšených hlasy,
neopúšťaj zbor svoj krížový,
chráň cirkev, chrám po všetky časy.
Amen.

Martin Rázus

DVOJCTIHODNÝ FARÁR PÚCHOVSKÝ

RUDOLF OKRUTSKÝ

*23.9.1821 PÚCHOV, +2.3.1865 PÚCHOV

23.9.2021

200. VÝROČIE NARODENIA

A large, elegant cursive signature of Rudolf Okrutský, written in black ink. The signature is highly stylized, with long, flowing lines and a prominent 'R' at the beginning.

Publikácia vydaná pri príležitosti 200. výročia narodenia evanjelického farára Rudolfa Okrutského, ktorý sa zaslúžil o započatie výstavby púchovského evanjelického kostola.

Zostavil a napísal: Martin Melišik, pre vnútornú potrebu CZ ECAV Púchov

www.ecavpuchov.sk | 2021

SLOVO NA ÚVOD

Táto publikácia vyšla v roku 2021 pri príležitosti 200. výročia narodenia evanjelického farára a púchovského rodáka Rudolfa Okrutského. Všeobecne nepatrí k osobnostiam, ktorých mená rezonujú v histórii našej cirkvi – možno preto, že zomrel v pomerne mladom veku, možno preto, že celý svoj život “nevytiahol päty” z rodného Púchova. A predsa stojí za to pripomenúť si jeho osobnosť.

V historickom bádaní sme sa snažili z jednotlivých čriepkov poskladať príbeh jeho života. Bezpochyby mu patrí vďaka za to, že dnes sa púchovskí evanjelici môžu schádzať vo svojom nádhernom chráme. Stavba tohoto chrámu je spájaná najmä s menom farára Žambokréthyho, ktorý stavbu dokončil – hoci to tiež nemal jednoduché; aj vtedajší cirkevníci boli proti dostavbe chrámu podľa plánov, že snáď stavba neunesie také mohutné klenby. Napriek mnohým protivenstvám, Žambokréthy dokončil chrám v jeho plnej kráse – ale to je iný príbeh. Vráťme sa teda k Rudolfovi Okrutskému, za ktorého pôsobenia sa chrám začal stavať.

ČO VIEME O OKRUTSKOM

Rudolf Okrutský sa narodil 23. septembra 1821 v Púchove v rodine evanjelického farára Jura Okrutského. Ten bol potomkom rodu Okrutských, z dnes už zatopenej obce Okrut, ktorú zaliala voda Nosiskej priehrady. Juraja Okrutského si Púchovčania zvolili za farára a do rodného zboru prichádza spod Tatier, odkiaľ si privádza aj svoju manželku Annu Zuzanu rod. Stropf z Popradu.

Rudolf Okrutský bol pokrstný deň po svojom narodení. Krstným otcom mu bol záriečský farár Štefan Petrucha. V matrikách ešte nachádzame aj mená jeho súrodencov: Rudolf Ludovít (1818), Ján Juraj (1826).

Keďže sa narodil v rodine vtedajšieho evanjelického farára, bol teda i púchovským rodákom. Duchovne vyrastal pred našim slávnym oltárom z roku 1643. V čase Okrutského detsva používali púchovskí evanjelici svoj tolerančný chrám z roku 1786. O tomto chráme vieme málo, len zo zápisov z kanonických vizitácií a z rôznych

historických útržkov v našom archíve. Jediným grafickým záznamom je náčrt staviteľa Urbánka, ktorý zobrazuje pôdorys tohoto tolerančného chrámu a chrámu nového.

Detstvo Rudolfa Okrutského môžeme preskočiť, lebo o ňom nenachádzame žiadne správy. Jeho farárska služba sa začína u jeho krstného otca Štefana Petrichu v Záriečí, kde pôsobí ako kaplán. V záriečskom zbore už stojí nová murovaná zvonica a v nej vlastné zvony, v kostole sa postavil nový organ od majstra Pažického. Na Lazoch (Lazy pod Makytou) sa stavia nový majestátny chrám. A v Púchove sa stále rieši rozpadávajúci sa kostol z kameňa a nepálenej tehly, ktorý sa len podopiera. Jediný zvon zavesený len na drevenom stĺpe pred kostolom je puknutý. Asi takto vyzerali okolnosti, v ktorých prichádza Rudolf Okrutský do svojho rodného zboru za farára.

Pre upresnenie historických udalostí uvádzame, že Rudolfov otec Juraj, zomiera 21. 1. 1838 na zápal pľúc v 77. roku života. Po ňom nastúpil na miesto farára Samuel Melfelber. Ten zomiera 21. 9. 1847 a na jeho miesto je povolaný Rudolf Okrutský.

Hlavným problémom púchovských evanjelikov bol pozemok. "Nebolo fundusu" na stavbu nového chrámu. Rudolf Okrutský tak prichádza do rozpadávajúceho chrámu, ktorý z detsva a mladosti dokonale pozná. Vidí však aj budovanie a rast nového – slobodného evanjelictva v susedných zboroch.

V roku 1851 sa podarilo zrelizovať generálnu opravu kostola s prístavbou novej veže k tolerančnému kostolu a so zaobstaraním dvoch zvonov. Táto veža dodnes tvorí základ tej súčasnej. Neskôr, v roku 1864 napokon sa predsa len započne stavba nového chrámu. Ako to len dokázal? Veď "nebolo fundusu". Náročky píšeme tieto udalosti veľmi stručne. Prinášame vám ich totiž v dramatizácii historických udalostí. Možno to bolo tak, možno inak, ale osobnosť Rudolfa Okrutského zostane navždy spätá so započatím stavby nového chrámu.

ZROD PÚCHOVSKÉHO CHRÁMU

Dramatizácia historických udalostí pôsobenia Rudolfa Okrútskeho v Púchove

(Február 1865, púchovská fara, krátko pred smrťou Rudolfa Okrútskeho)

„Dvoutihodný pane farári, jste doma? Mohu dál?“

„Vitajte! Poďte, poďte ďalej pán Urbánek, nemôžem vám ísť otvoriť, ťažko sa mi vstáva, včera som na pohrebe asi prechladol a lámká ma morí. Som rád, že som si teraz sadol do kresla, aby som si vypil čaj.“

„Včera sem vás videl na pohřbu toho děťátka od Mošteňanů - jeden rok - co se jí stalo?“

„Od zuba pošlo neviniatko.“

„Po pohřbu sem chtěl s vámi mluvit, ale nedostal sem se k vám, hodně lidí bylo.“

„To viete, mlynárova dcéra, celé Strzenice a pol Púchova tam bolo.“

„Pane farári, promiňte, musím Vám to říct; víte že někteří lidé jsou pořád proti stavbě chrámu?“

„Takže včera na pohrebe som nepochovával len ja, ale niekto pochovával už aj náš kostol...? Viem ja, viem. Dobre to viem. A mrzí ma to, ak vám niekto takto vraví. Ale rozhodnutie konventu je už jednoznačné a nezvratné. Kostol bude, musí byť. Náš národ povstáva a evanjelická cirkev je na čele týchto udalostí. Tak sa raz zaskvie aj v Púchove tento chrám pre slobodný slovenský národ na slávu Božiu.“

„Podívejte se, ja Vám věřím, jenom sem chtěl mít jistotu. Když se v březnu oteplí, chtěli bychom pokračovat na stavbě a vytáhnout obvodové zdi, abychom je po glajchu letos vytáhli a čo nejdřív pod střechu dostali. Vidíte sám jaké škody dělá zima a mráz na zdích...“

„Dobre, dobre... všetko s pánom inšpektorom Nozdrovickým dojedajte. Ak by ste ráčili v nedeľu na služby Božie prísť – skôr on do Púchova nepríde.“

„V pořádku. Málem bych zapomněl, přinesl sem vám náčrt oken ke schválení.“

„Ja sa Vám teraz nemôžem venovať, ospravedlňte ma. Boli tu ešte z Hoštinej, zomrela vdova po Korčekovi na suchoty a unavilo ma to – som úplne vysilený. Už sa aj bojím, že sa toho nášho nového chrámu nedožijem.“

„Ale co to povídáte – mladý člověk. Vy musíte – je to vaše dílo. Bude to nejkrásnější stavba ve městě i v celém okolí. Elegantní a noblesní gotika, která sama o sobě bude oslavovat Hospodina. Podívejte se alespoň na toto okno – bude největší ze všech na chrámu a bude umístěno ve věži a přes náprotivný

gotický poltár bude prosvětlovat hlavní loď kostela. A když slunce prosvětlí jeho barevné sklíčka, bude to uvnitř jako v nebi....”

„Bože, to je nádhera – sňa nebeská brána...”

„Nechám vám zde ty návrhy a nebudu vás zdržovati. S Pánem Bohem.”

“Hospodin žehnaj vaše kroky, pán majster. A ďakujem vám.”

Aaaach, Púchov, Púchov. Kolíska moja, a snáď i môj hrob. Veľa som toho ako farár nepochodil. Tu, kde som vyrástol, ma za farára vyvolili a napokon tu i snáď zomriem – ale teraz? Uprostred života? Mám ešte toľko plánov.... Či ozaj neuzriem obraz svojej túžby, aby sa už z diaľky nad Púchovom týčila aj veža evanjelického chrámu? Krásna vysoká, ktorá upriami zraky ľudu na nebesia a hlaholom zvonov bude budiť, zvolávať i vyprevádzať na večnosť. Túžim po tom ani nie ako farár, ale ako Púchovčan. Ako človek čo tu vyrástol, čo sa tu narodil. Áno. Tu som sa narodil, v tomto hornopovažskom meste na sútoku Váhu a Bielej vody, dňa 23. 9. 1821. Môj otec Juraj tu bol farárom od roku 1808. Hoci bol rodák od Púchova z rodu Okrutských z Okrutu, na púchovskú faru prišiel spod Tatier, kde slúžil ako farár a kde si našiel aj manželku Zuzanu, moju matku. Vyrastal som tu aj so svojimi súrodencami. Ako púchovskí evanjelici sme už mali svoj tolerančný kostol, a náboženská sloboda sa už stávala akousi samozrejmou, hoci skutočná sloboda pre náš slovenský národ bola ešte v nedohľadne. Eufória a vážnosť náboženskej slobody, ktorú tolerančný patent priniesol, sa tiež postupne vzdaľovali do histórie a ľudia zabúdali na krutosti protireformácie, ktoré sa tu v doline púchovskej diali. No ešte žili pamätníci stavby tolerančného kostola, ktorý bol vytúženým svätostánkom, len príliš rýchlo postaveným. Ale to som ja vo svojom detstve nevnímal. Miloval som náš chrám od útleho detstva. Pohľad na vyše storočný starý oltár ma od detstva fascinoval a dodnes sa naň neviem vynadávať. Oltárny obraz „Svadba Baránkova” bola moja najkrajšia rozprávka, kde som si domýšľal čo jednotlivé postavy na obraze robia a hovoria. Je zázrak, že ho v čase protireformácie nespálili. Kiež by jeho odkaz s výstrahou pred modloslužbou zostal živý aspoň ďalších sto rokov... Aj mi je ľúto, že do nového kostola by mal ísť oltár nový – v neogotickom slohu. Veď pred týmto oltárom ešte môj otec kľáčal, i Komenský sa pred ním modlil.

Otec zotrval v Púchove až do svojej smrti v roku 1838, to som mal 17 rokov. Vtedy som sa s Púchovom načas rozlúčil. Netrvalo dlho a oslovila ma záriecka cirkev, že by som tam išiel za kaplána. Farárom tam bol môj krstný otec Štefan Petrucha. Bol mimoriadne obľúbeným farárom i šafárom zboru. Ale zostarel a nevládal už toľko, tak ma tam za kaplána povolali, aby som snáď raz jeho

úrad prebral. Veď mnohí miestni cirkevníci poznali môjho otca a i mňa. A ja som vďačne prijal, byť tu, kúsok od otcovho hrobu. Prišiel som do vsutku rozkvitutej cirkvi, hoci to bol chudobný, hornatý kraj. Ľudia roztrúsení po kopaniciach a samotách. No nad tolerančným kostolom sa týčila murovaná veža so zvonami, v kostole postavili nový organ a cirkev vsutku kvitla. Viete čo to bolo – vlastné evanjelické zvony? Ktoré nikto už neumlčal, nikto nezobral? Či som si so Záriečanmi neraz zaspieval: Tí záriecké zvony, prekrásne zvonlia... Ani som sa poriadne v Záriečí nezabýval – a prišla za mnou návšteva...

„Pán kaplán, pán kaplán...”

„No čo je Miško, otec ňa posielal?”

„Nie, hľadajú vás akísi páni z Púchova.”

„Z Púchova? Povedz, že si zrovna kamžu skúšam, nech chvíľu počkajú, že sa len prezlečiem a...”

„Dobrý deň, dvojctihodný.”

„Prepáče ale .... No ale, to sú mi hostia, páni – teda kamaráti moji. Vitajce v Záriečí. Čo vás privádza? Či idete na Dubkovú?”

„Rudko, srdečne ňa zdravia tvoji rodáci.... Bože môj – v tej kamži – akoby som tvojho otca videl.”

„Veď toto je kamža čo on v Púchove nosil... A aj bez nej mi to hovoria všetci, čo otca poznali. A čo vás ku nám nesie?”

„Prišli sme za tebou, že by si si už tú kamžu ani zbliekať nemusel.”

„Aha. Teda za farára ste ma prišli? No daj sa mi svete... Veď som sa ešte tu ani v Záriečí nerozhľadel, nič nespravil a...”

„... a práve preto sme tu. Ani sa ty nerozhliadaj. Ty si súci za farára, nie za kaplána. A či ti tvoj rodný Púchov nie je milý?”

„Ale čože by mi nebol milý. No dobre ja viem ako to v Púchove chodí. Tam kostolník, inokedy rector prvé slovo majú a farár tam kdesi vzadu – žiadneho slova. A mňa všetci len za malého Rudka budú mať. Načo Vám vôbec farár...”

„Ale...”

„Počkajte! To nie je všetko: Veď sa len pozrite, čo všetko sa tu v Záriečí spravilo. Murovaná zvonica, zvony – vlastné evanjelické. Nemusia sa už miestni doťahovať s katolíkmí o zvonenie. A v kostole je nový organ od Pažických z Rajca. A v Púchove? Už ste zavesili na tú šibenicu niečo namiesto toho puknutého zvona? A dobre ja viem, že nielen zvon je puknutý, ale aj severná stena kostola. Ten sa vám o chvíľu zosype na hlavy. Keby starí z hrobu vstali, tí by vás vyzvítali. Choďte aj na Lazy – múry nového kostola na sa už ňahajú hore a v Púchove...”

„...v Púchove chceme tiež. A preto sme teba prišli popýtať. Presne takého farára potrebujeme. A o slovo sa ty neboj. Inšpektorom bude Nozdrovický!”

„Nozdrovický?”

„Veľkostatkár Ladislav Nozdrovický z Nozdrovíc.”

„Šak ale ten podľa práva do Trenčianskej cirkvi prináleží.”

„No tu do Púchova im je bližšie a veľa sa angažuje a cirkev podporuje. A ten prvý bude za nový kostol ruku dvíhať i zlatku naň obetuje. A bude aj zvonica aj zvony a...”

„...a aj nový chrám púchovský – Svätyňa Hospodinova...”

Videl som to až príliš jasne na to, aby som túto ponuku odmietol. Napokon ma i krstný otec v tejto myšlienke podporil a tešil sa so mnou, že zaujmem miesto po otcovi. Miesto v milovanom Púchove. Samozrejme, že som súhlasil, veď Púchov bola moja srdcová záležitosť. A túžil som, aby sa tam zaskvel nový, majestátny chrám. Aby aj pltníkov na Váhu vítala naša veža, naše zvony. Aj napriek tomu, že som vedel, že to bude ťažké v búrlivých časoch monarchie, ktorá už mlela z posledného, a národ slovenský začínal bojovať o svoju vlastnú identitu. Avšak nepravíkov a skeptikov nájdeme aj vo vlastných radoch.

Ešte toho týždňa som sa stretol aj s Nozdrovickým a to ma utvrdilo v mojom rozhodnutí. A skôr ako ma vôbec Púchov zvolil, som mal v hlave nový chrám. Nový chrám bol vyslovene nevyhnutnosťou, ale....

„Oni sa snád pomiatli?!?! Nový chrám?!?!”

„Z čoho ho chcú stavať?!?”

„A kde, keď nemáme fundusu? Či nám kostol chcete zbúrať?”

„Stále o Lazoch hovoríte, ale tam sa kostol 13 rokov staval... a zasa sa budeme po stodolách stretávať? Náš kostol bol dobrý našim otcom, musí byť dobrý aj nám.”

„Tá puknutá stena sa dá opraviť. Naviac, keď nevieme aké časy nás čakajú. Z neúrody v štyridsiatomšiestom sme sa ešte nespamätali a máme sa na kostol skladať?”

Tak sa prekrikovali presbyteri. Tí, ktorí mali ťahať tento zbor hore. A práve tí najhlasnejší boli proti všetkému a hľadali len cesty ako len nič nerobiť. Mňa poznali od detstva a tak ma stále mali potrebu poučovať ako malého chlapca. Ešteže som mal pri sebe inšpektora Nozdrovického, ktorý mal toho roku 60 rokov a ako bohatý veľkostatkár mal aj svoju vážnosť:

„Ale páni, páni bratia! Vy ste výkvet púchovskej cirkvi, starší zboru a prekrikujete sa ako baby na trhu. Prosím zachovajme pokoj a kresťanskú lásku medzi sebou. Nový chrám nie je náš rozmar. Ale nutnosť a v srdciach mnohých cirkevníkov i túžba stretávať sa v dôstojnom svätostánku a to nielen nám, ale i generáciám na stovky rokov po nás. Prosím, aby sa slova ujal dvojťižhodný pán farár Rudolf Okrutský. My aj s časťou presbyterstva máme jasnú predstavu i s pochopením, že nieto teraz kde stavať. Pán farár, ráčite prehovoriť, a vy pán pravotár, prosím zapisujte, čo pán farár prednesie!“

„Ďakujem pán inšpektor za slovo. Bratia. Uvedomujeme si neľahkú dobu a neistú budúcnosť. Súčasne vnímame, že boj o sebaurčenie slovenského národa sa začal a dáva nám záväzok novej budúcnosti. Na čele týchto udalostí stoja evanjelici a my musíme s nádejou hľadiť na svetlú budúcnosť národnej slobody, súčasťou ktorej je aj naša evanjelická identita a plná náboženská sloboda. Našou myšliou vám teda predkladáme návrh: Keďže nieto fundusu na nový chrám, chrám tento tolerančný nech sa opraví podopretím múrov zvonku a podopretím dreveného stropu zvnútra, aby sa v ňom ľud púchovský mohol stretávať k oslave Hospodina. Ku kostolu nech sa pristaví vysoká veža s miestom pre tri zvony a oknami na štyri svetové strany. Táto veža nech je postavená tak, aby sa k nej v budúcnosti mohol postaviť raz nový kostol...“

Ak si myslíte, že moja reč upokojila presbytérium, mýlite sa. Ale veci sa mali tak – nebolo vedľa kostola miesto na nový chrám, aby sme druhý postavili a tento potom zbúrali, ako to robili iní. Ale i nová veža bola malou výhrou. Pustili sme sa teda do jej stavby. A hoci mnohí na ňu pozerali ako na prístavbu kostola, pre nás to bol záväzok novej doby – nového evanjelictva v slovenskom národe. Hlas zvonov nad Púchovom mal byť našim hlasom. Hlasom hrdých evanjelikov. No radovali sme sa predčasne. Nebola to len bieda, ale aj zaslepenosť a neschopnosť niektorých presbyterov. Pre rozpory sme vežu nakoniec dostavali len na osem siah výšky a strecha sa ani nespravila, len sa múry doskami pozakrývali, aby dovnútra nepršalo. Prehnité pavlače v kostole sa podopreli novými stĺpmi a tieto sa museli potiahnuť až po strop, lebo ani ten nebol v dobrom stave. Opravou sme zažehnali najhorší stav. Ale netrvalo dlho a po povodniach stena sa znovu počala pukať. A my sme znovu riešili stavbu nového kostola. Ale to podstatné – dva nové zvony vo veži viseli. Najväčší – štyri metrické centy a osem kilo vážiaci s nápisom: Poďte do chrámu, slúžte tam Pánu Bohu na výsosti vnitrnej radostí. Horlivosť a príkladnou dobročinnosť cirkve evanjelické a púchovské k zvelebeniu syna Božieho nadobutnutý za inšpektora veľk. p. Ladislava Nozdrovický a kněze Rudolfa Okrutský.

Zhotovený od Bartolomeja Raffel C. K. zvonára ve Vídni 1851. Stredný – dva metrické centy osemdesiat kilo ťažký s nápisom: Lidu k probuzení k nábožnosti kresťanské, zaopatrený, skrz Bartolomeja Raffel C.K. zvonáre ve Vídni 1851 zhotovený. Tretí chýbal – to bol najmenší, ktorý cirkev mala od roku 1839, ale bol puknutý. Snáď sa raz obnoví, aby zvony krásne natrojo zvonili.

A takto sme – stádočko malé púchovské – žili v tejto dobe. Nový vietor zas priniesli udalosti, ktoré pohli našim národom. V roku 1861 bolo prijaté Memorandum národa slovenského a nádejali sme sa slobody.

Na jeseň roku 1863 som sa cestou z pohrebu zastavil v Dohňanoch, pri budovaní nového katolíckeho kostola:

„Pochválen pán Ježíš Kristus, velebný pane.“

„Až naveky. Prepáčte, s kým mám tú češť.“

„Já jsem Urbánek, stavitel tohoto kostela a toto je můj syn Michal, můj zástupce a raz snad i nástupce.“

„Velmi ma teší, ja som...“

„Ja vím kdo jste, ja vás dobře znám, dvoucitihodný pane faráři. Ste velice oblíbený a sem rád, že vás mohou poznat osobně.“

„Ďakujem, pán staviteľ, ja...“

„Vy taky toužíte po novém kostele, jestli se nemýlím?“

„Vidím, že ste dobre informovaný. Ale viete, roky sa o to snažím, ale nemáme a ani nevieme pozemok v meste zaobstarat', aby sme mohli nový kostol postaviť.“

„Pane faráři, odpusťte, nestojí v písmu: Neboť nebude nemožné u Boha?“

„Máte pravdu, sme asi ľudia malej viery. Ale čo máme robiť? Zbúrať si starý kostol? Koľko potom budeme čakať na nový. Cirkev bez chrámu nemôže byť. Prečo sa smejete? Nevieme z tejto situácie nájsť východisko.“

„Tak starý kostel nebourejte.“

„Prosím??“

„Pane faráři dejte mi dva týdny. O dva týdny touhle dobou přijedu za váma do Púchova.“

„Ale ja nerozumím...“

„Všechno pochopíte. S Pánem Bohem.“

„Ďakujem vám, pán Urbánek, budem vás isto iste čakať.“

Bolo to ako stretnutie nejakého svätého, čo hovoril nejaké proroctvo. Aj nebúrajte, aj stavajte. To je ako prísť oblečený a vyzlečený zároveň. Nikomu

som o našom stretnutí s pánom Urbánkom nehovoril. Vyžarovala z neho múdrosť, skúsenosť, a tie dva týždne čakania boli pre mňa večnosťou. Nevedel som s čím ten človek za mnou príde. Čo zamýšľa? Napokon prišiel a dodržal čo sľúbil. Predložil pred o mňa náčrt. Starý kostol, obšľahaný múrmi nového. Jednoduchá a dokonalá myšlienka na nový kostol s lomenými oblúkmi a širokou klenbou, ktorá bude presahovať náš súčasný kostol. Keď som to videl, slza sa mi spustila z oka. Nevedel som sa mu vynadať. Ihneď som sa vybral do Nozdrovíc za inšpektorom. Aj on prijal túto myšlienku s nadšením. Už o rok sme započali stavbu nového chrámu. Položili sme základný kameň a začali sme stavať.

Rudolf Okrutzký sa dostavby chrámu nadočkal. Zomrel 2. marca 1865 na látku. Pohreb sa konal 4. marca a odobavili ho: Samuel Kokeš – farár lazovský a senior, Jan Křižan – farár súlovský a konsenior, Karol Křižan – farár záriečský a Štefan Křižan – farár stankovský. O dva roky nato zomiera aj inšpektor Nozdrovický. Stavba chrámu sa po ich smrti zastavila a pokračovala len veľmi pomaly. Toto dielo dokončil napriek mnohým prekážkam a nedostatku prostriedkov až Ludovít Ladislav Žamborský v roku 1880. Nový púchovský kostol sa tak stal realitou v plnej svojej kráse a nobilese podľa Urbánkoveho návrhu po šestnástich rokoch stavby a dodnes slúži svojmu účelu.

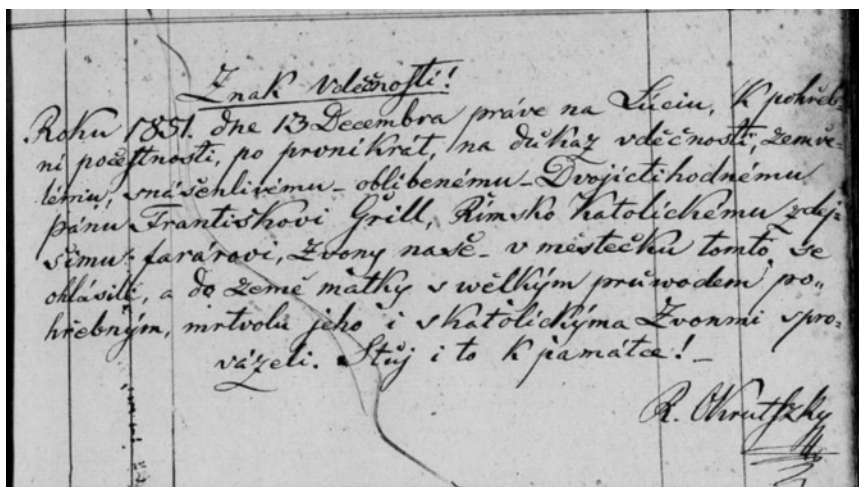
Dobrý pastýři uprostřed svého stáde
Spočivej od Tvé věrné práce sladce!
Ty pak Pane, šafáře svého
přijmi do chrámu nebe věčného.

Velebný pán
Rudolf Okrutzký

Farár evanjel. a.v. cirkve velebné Púchovské,
naroz. 23. septembra 1821
zemrel v Pánu 2.-ho marca 1865.

Text z pôvodného – zaniknutého náhrobného kameňa Rudolfa Okrutzkého

OBRAZOVÁ PRÍLOHA

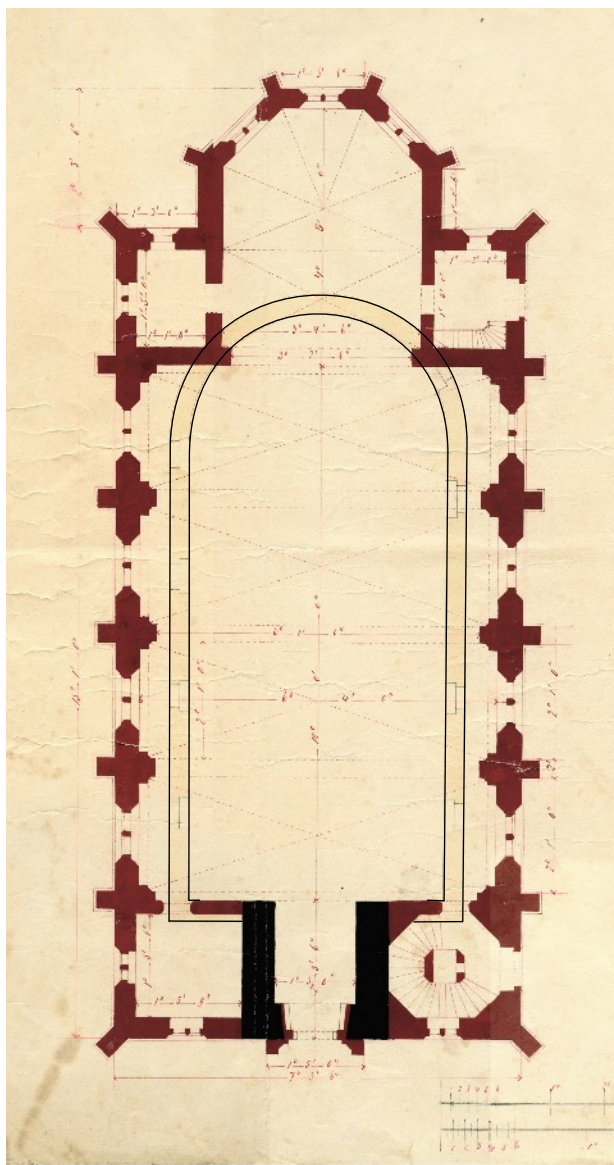
Ukážka z matričných zápisov Rudolfa Okrutzkého

Prepis textu:

Znak vděčnosti!

Roku 1851 dne 13. Decembra práve na Luciu, k pohřbení počestnosti, po prvníkrát na důkaz vděčnosti, zemřelému, snášlivému - oblíbenému - Dvojctihodnému pánu Františkovi Grill, Římsko Katolickému zdejšímu faráři, zvony naše v mestečku tomto se ohlásily, a do země matky s velkým průvodem pohřebním, mrtvolu jeho i s katolickými Zvonmi sprovázeli. Stůj i to k památce!

R. Okrutzky

Výrez z návrhu Michala Urbánka, kde je zachytený pôdorys pôvodného tolerančného kostola (graficky zvýraznený) a obvodové múry nového kostola, datované 18. októbra 1863.

*Nákres pôvodného evanjelického tolerančného kostola
posväteného 1. 11. 1786*

*Nákres opraveného evanjelického tolerančného kostola
s pristavenou vežou v roku 1851*

Nákres výstavby nového evanjelického kostola – stav v roku 1865

“CHRÁM BOŽÍ SVATÝ JEST!”

1K3:17

WWW.ECAVPUCHOV.SK